

ПРОЛОГ

1815 рік, за десятиліття до того, як наша історія почнеться по-справжньому...

У стосунках зі своїм батьком Гарет Сен-Клер керувався чотирма принципами, які давали йому змогу зберігати гарний настрій і здоровий глузд.

По-перше, вони не розмовляли без нагальної потреби.

По-друге, цілком усі необхідні розмови мали бути якомога коротшими.

По-третє, якщо їхня взаємодія виходила за межі простого вітання, завше треба було подбати про присутність свідка.

І, зрештою, по-четверте, задля дотримання перших трьох пунктів Гарет мусив докладати всіх своїх зусиль, щоб друзі запрошували його (що частіше, то краще) провести канікули в них.

Інакше кажучи, не вдома.

Точніше, якомога далі від батька.

Загалом, як думав Гарет (а розмірковував саме про це хлопець нечасто, бо тактику ухиляння відточив майже до ідеалу), ці принципи ніколи його не підводили.

Добре слугували вони і його батькові, адже Річард Сен-Клер любив молодшого сина так само, як і той

любив його. Саме тому Гарет, насупившись, ніяк не міг уторопати, чому ж його викликали додому зі школи.

Та ще й так нагально.

Батькове послання було чітке і зрозуміле: Гарет мав негайно приїхати в Клер-голл.

Звістка неабияк роздратувала Гарета, адже до кінця навчання в Ітоні лишалося всього-на-всього два місяці і його життя просто-таки вирувало: заняття змінювалися спортивними іграми й, звісна річ, таємними вилазками пізньої ночі до місцевого пабу, де на нього завжди чекали вино та жінки.

Про таке життя мріяв кожен вісімнадцятирічний юнак. І Гарет гадав собі: якщо вдасться не потрапляти батькові на очі, то й у дев'ятнадцять він житиме так само щасливо й безтурботно. Восени разом із найближчими друзями він збирався вступити до Кембриджського університету, де планував завзято поєднувати навчання й суспільне життя.

Окинувши поглядом передпокій Клер-голлу, Гарет глибоко зітхнув — цей звук мав би свідчити про нетерплячість, однак виказав радше хлопцеву знервованість. Що в біса баронові (саме так він звик називати батька) від нього було треба? Той-бо давно заявив, що відрікся від молодшого сина, а платив за його освіту лише з почуття обов'язку.

Усім було ясно як божий день, що це означало: якби Річард Сен-Клер не відправив сина до належної школи, його засудили б і друзі, і сусіди.

Коли Гарет таки зустрівся з батьком, барон повсякчас розводив теревені про те, яким розчаруванням для нього став син.

А ці його слова зі свого боку лише заохочували юнака ще більше засмучувати батька. Щоб, зрештою, виправдати його очікування.

Гарет постукував ногою по підлозі, почуваячись чужинцем у власному домі, поки дворецький доповідав про його прибуття Річардові Сен-Клеру. Протягом останніх дев'яти років хлопець провів тут так мало часу, що вже не відчував жодної прив'язаності до цього місця. Для нього це лишень купа каміння, яка належала його батькові і яку колись мав успадкувати Джордж, його старший брат.

До того ж Гарет прекрасно знав, що йому не перепадуть ані маєток, ані інші статки Сен-Клерів, і розумів, що місце під сонцем доведеться виборювати самотужки. Він розмірковував над тим, щоб податися після Кембриджу до армії, а ще одним прийнятним варіантом було хіба духівництво, але насправду його душа зовсім до цього не лежала.

Гарет мало що пам'ятав про матір, яка загинула через нещасний випадок, коли йому було п'ять. Але в спогадах закарбувалося те, як вона куйовдила йому волосся і, сміючись, казала, що він не вміє бути серйозним.

— Мій маленький бешкетнику, — повсякчас повторювала мати. — Не втрачай цього. Хоч би що було, ніколи не втрачай цього, — шепотіла вона.

А він прислухався до материних слів і не втратив, тож дуже сумнівався, що Англійська церква прийняла б його до своїх лав.

— Містере Гарете.

Той підвів очі на дворецького. Гілфойл, як завжди, говорив без жодної інтонації.

— Ваш батько прийме вас, — мовив Гілфойл. — Він у своєму кабінеті.

Гарет кивнув літньому дворецькому й рушив коридором до батькового кабінету. Цю кімнату він ненавидів понад усе, позаяк саме там Річард Сен-Клер читав йому нотації, казав, що з нього ніколи не вийде нічого путнього, і заявляв, що краще б узагалі не мав другого сина, адже Гарет був тягарем для сімейного бюджету й ганебною плямою на честі їхнього роду.

«Ні, — подумав хлопець, стукаючи у двері, — щасливих спогадів, пов'язаних із домом, таки немає».

— Заходь!

Гарет відчинив важкі дубові двері й ступив усередину. Батько сидів за письмовим столом і нашвидкуруч шкрябав щось на аркуші паперу. У думках Гарета промайнуло, що лорд Сен-Клер мав непоганий вигляд. Утім так було завжди. Якби барон перетворився на червонощокую опецькувату карикатуру, то було б значно простіше. Але ж ні, він кремезний, міцний чоловік, з лиця років на двадцять молодший за свої п'ятдесят із гаком.

Загалом він справляв враження того типу чоловіків, котрих юнак Гаретових років мав би поважати.

Саме тому біль від батькової зневаги допікав ще дужче.

Гарет терпеливо зачекав, доки батько на нього гляне. Коли цього не сталося, він прокашлявся.

Жодної реакції.

Гарет кахикнув ще раз.

Нічогосінько.

Він зіппив зуби. Батько завжди поводився однаково — ігнорував Гарета, нагадуючи, що той не був вартий його уваги.

Хлопець вагався, як звернутися до барона. «Сер». «Мі-лорде». Серед варіантів було навіть «батьку». Але зрештою він просто зіперся на одвірок і взявся насвистувати.

— Припини, — процідив Річард і миттю підвів погляд. Гарет вигнув брову й замовк.

— І вирівняйся. Господи, — роздратовано повів далі барон, — скільки разів я тобі казав, що свистіти — невиховано?

Гарет витримав паузу, а тоді запитав:

— Мені відповісти? Чи це риторичне запитання?

Обличчя в Річарда Сен-Клера побагровіло.

Гарет ковтнув слину. Дарма він це сказав. Хлопець знав, що його легковажний тон доводив барона до сказу, але іноді втримати язика за зубами збіса важко. Він роками намагався заслужити батькову прихильність, однак зрештою здався й облишив ці наміри.

І якщо Гарет знаходив певну втіху в тому, що робив старого нещасним так само, як той засмучував його, то нехай. Радощі треба шукати всюди.

— Дивно, що ти тут, — мовив батько.

Юнак розгублено закліпав.

— Ви ж мені наказали приїхати.

У цьому й полягала жалюгідна правда: Гарет ніколи по-справжньому не опирався батьковій волі. Так, він кепкував із нього, дражнив його, додавав нотку зухвалості до кожного свого слова й учинку, проте відвертої непокори хлопець собі не дозволяв.

Нікчемний боягуз.

У своїх снах він давав відсіч. Уві сні Гарет казав батькові все, що було на думці. Але в реальності його бунтарство обмежувалося свистом і понурими поглядами.

— Так, — озвався барон, відхилившись на спинку стільця. — Проте я і не сподівався, що ти з'явишся тут. Ти ж бо нечасто виконуєш мої накази як належить.

Гарет промовчав.

Річард Сен-Клер підвівся й підійшов до столика, де стояв графин із бренді.

— Гадаю, тобі цікаво, навіщо я тебе викликав, — мовив він.

Гарет кивнув, а втім, помітив, що батько не дивиться на нього, тому додав:

— Так, сер.

Барон відпив ковток бренді зі склянки, насолоджуючись бурштиновим напоєм, а Гарет просто стояв, чекаючи.

І ось Річард Сен-Клер обернувся, обдарував сина холодним поглядом, мовби оцінював, і сказав:

— Я нарешті придумав, яка з тебе може бути користь родині Сен-Клерів.

Гарет ошелешено глипнув на нього.

— Справді, сер?

Батько знову сьорбнув бренді й поставив склянку на столик.

— Так. — Він повернувся до сина й уперше відтоді, як той прийшов, подивився йому простісінько у вічі. — Ти одружишся.

— Сер? — мовив Гарет, захлинаючись із подиву.

— Цього літа, — уточнив лорд Сен-Клер.

Гарет ухопився за спинку стільця, щоб не похитнутися. Заради Бога, йому ж лише вісімнадцять. Він ще надто молодий для шлюбу. А Кембридж? Хіба він зможе навчатися, маючи дружину? І де він у біса з нею житиме?

І головне — з ким, власне, він мав одружитися?

— Це буде чудовий союз, — вів далі барон. — Посаг неабияк покращить наше фінансове становище.

— Наше фінансове становище, сер? — тихо перепитав Гарет.

Погляд лорда Сен-Клера вп'явся в сина.

— Ми потопаємо в боргах, — різко відповів він. — Ще рік — і втратимо все, що не належить до спадку.

— Але... як так сталося?

— Твоє навчання в Ітоні обходиться недешево, — відрубав барон.

«Звісно, але ж і не так дорого, щоб довести родину до злиднів», — у розпачі подумав Гарет. У цьому винен не лише він.

— Можливо, ти й суцільне розчарування, — мовив батько, — проте свої обов'язки я виконую. Ти здобув освіту, гідну джентльмена. Маєш коня, одяг і дах над головою. Тож настав час поводитись як чоловік.

— Хто? — прошепотів Гарет.

— Га?

— Хто вона? — повторив він дещо голосніше.

Кого батько обрав йому за дружину?

— Мері Вінтроп, — спокійно відповів Річард Сен-Клер.

Гарет відчув, як від обличчя відлила кров.

— Мері...

— Донька Вротема, — додав барон.

Буцімто Гарет цього й без того не знав.

— Але Мері...

— Стане чудовою, слухняною дружиною. Лишиш її в селі, якщо тобі заманеться тинятися містом зі своїми пришепелуватими друзями.